DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 lipca | Nr. 20 | Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

Wyszły z druku Nr. Nr. 146 — 158 „Monitora Polskiego", zawierające m. in.:

Nr. 146, poz. 171 — Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 czerwca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 5 czerwca 1934 r. w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa;

Nr. 158, poz. 190 — Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lipca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie rozdziału pomiędzy związki samorządowe przypadającej na nie części ryczałtu podatkowego, wpłacanego do Skarbu Państwa przez dzierżawcę monopolu zapałczanego.

459.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 czerwca 1935 r.

o utworzeniu w Grajewie oddziału Urzędu Celnego w Grajewie.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie tworzy się w Grajewie oddział Urzędu Celnego w Grajewie pod nazwą „Oddział Urzędu Celnego w Grajewie — Poczta".

§ 2. Do zakresu działania oddziału należy odprawa celna przesyłek pocztowych w przywozie i wywozie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 lipca 1935 r. Nr. 50, poz. 332).

460.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 czerwca 1935 r.

o utworzeniu posterunku celnego w Jabłonicy.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie tworzy się przy drodze ubocznej Jabłonica (powiat kosowski) — Jabłonica (rumuńska) posterunek celny w Jabłonicy.

W związku z tem powyższa droga uboczna staje się przejściem granicznem.

§ 2. Do zakresu czynności posterunku celnego należy odprawa podróżnych i ich środków lokomocji oraz mieszkańców pogranicza.

Przewóz towarów przez posterunek celny jest wzbroniony.

§ 3. Odprawę osobową uskutecznia posterunek celny w porze letniej między godziną 8 a 12, a w porze zimowej między godziną 14 a 17 na zasadach obowiązujących urzędy celne, ustanowione przy drogach kołowych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 lipca 1935 r. Nr. 50, poz. 333).

461.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 czerwca 1935 r.

o zwinięciu oddziału Urzędu Celnego w Gdyni „Port w Helu".

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu zwija się oddział Urzędu Celnego w Gdyni „Port w Helu".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 lipca 1935 r. Nr. 50, poz. 334).

462.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1935 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 202) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych wspomnianą wyżej ustawą z dnia 26 marca 1935 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 lipca 1935 r. Nr. 50, poz. 336).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1935 r. (poz. 462).

USTAWA

z dnia 10 marca 1932 r.

o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno-prawnych instytucyj ubezpieczeń.

Art. 1.

1) Upoważnia się Ministra Skarbu:

a) do odraczania i rozkładania na raty oraz do umarzania w części lub w całości zaległości

w następujących państwowych podatkach wraz z wszelkiemi dodatkami państwowemi, samorządowemi i na rzecz innych związków prawa publicznego: gruntowym, od nieruchomości, od placów budowlanych, przemysłowym, dochodowym, majątkowym, od kapitałów i rent, od lokali, od energji elektrycznej, od uboju, nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych, wojskowym, od spadków i darowizn oraz w nadzwyczajnej daninie majątkowej i daninie lasowej,

b) do obniżania oraz umarzania kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kosztów egzekucyjnych, przypadających od zaległości, wymienionych w lit. a), oraz grzywien i kar pieniężnych, nakładanych przez władze skarbowe w zakresie podatków, wymienionych również w lit. a),

c) do zamiany zaległości podatkowych, wymienionych w lit. a), na zobowiązania, których rodzaj i charakter ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzeń,

d) do zaliczania na żądanie płatnika na rachunek zaległości podatkowych, wymienionych w lit. a), wszelkiego rodzaju należności, przypadających podatnikom od Skarbu Państwa, na warunkach, które określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

2) Minister Skarbu władny jest przenosić w drodze rozporządzeń uprawnienia, wynikające z przepisów lit. a) i b) ustępu poprzedniego, na podległe mu władze skarbowe w zakresie i pod warunkami przez siebie określonemi.

3) Rozporządzenia Ministra Skarbu określą bliżej tryb i warunki stosowania ulg, wymienionych w ust. 1 lit. a) i b), oraz ich zakres.

4) Uprawnienia, określone w ust. 1) i 3), przysługują Ministrowi Skarbu również w odniesieniu do zaległości w składkach z tytułu ubezpieczeń od ognia w instytucjach publiczno-prawnych.

Art. 2.

1) Upoważnia się Ministra Spraw Wewnętrznych do stosowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu uprawnień, określonych w art. 1 ust. 1) i 3) — do zaległości w samoistnych daninach komunalnych.

2) Minister Spraw Wewnętrznych władny jest przenosić w porozumieniu z Ministrem Skarbu uprawnienia, określone w ust. 1), na wojewodów.

Art. 3.

1) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do odraczania, rozkładania na raty i umarzania w części lub w całości, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, zaległych składek i opłat oraz odsetek, kar i grzywien na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych.

2) Minister Opieki Społecznej władny jest przenosić w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze rozporządzeń uprawnienia, wynikające z ust. 1), na instytucje ubezpieczeń społecznych.

3) Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ustalą bliżej tryb i warunki stosowania ulg, wymienionych w ust. 1), oraz ich zakres.

4) Wszystkim zaległym składkom i opłatom na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, których spłatę uregulowano w myśl przepisów ustawy niniejszej, przysługują do czasu całkowitego dokonania ich spłaty przywileje, przyznane składkom i opłatom na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych w postępowaniu egzekucyjnem i upadłościowem.

Art. 4.

Okresu odroczenia na podstawie art. 1 ust. 1 lit. a) i ust. 4) oraz art. 2 nie wlicza się do czasokresu, w ciągu którego należności, wymienione w tych artykułach, korzystają w myśl obowiązujących przepisów z przywileju pierwszeństwa.

Art. 5.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu, Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 6.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc obowiązującą w terminie, jaki zostanie określony przez rozporządzenie Rady Ministrów.

463.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 lipca 1935 r.

w sprawie regulaminu losowań wygranych oraz losowań amortyzacyjnych 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

Stosownie do postanowienia § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1935 r. o wypuszczeniu 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 154) podaje się do wiadomości publicznej poniższy regulamin, ustalający dla wymienionej pożyczki terminy losowań wygranych oraz zasady i sposób przeprowadzania losowań zarówno wygranych, jak i samych obligacyj do umorzenia.

REGULAMIN

losowań wygranych oraz losowań amortyzacyjnych 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

1. Losowania wygranych odbywać się będą podług tabel, podanych w załączniku Nr. 2 do § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. o ustaleniu kwoty imiennej 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej oraz ilości i wysokości emisyj tej pożyczki (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 273), w następujących terminach:

Okres trwania pożyczki	Terminy losowań dla I-ej emisji	Terminy losowań dla II-ej emisji
a) pierwszy rok (1.V. 1935 - 30.IV. 1936)	1.IX. 1935 r. podług tabeli A 1.XII. 1935 r. „ „ B 1.II. 1936 r. „ „ C	5.X. 1935 r. podług tabeli A 2.I. 1936 r. „ „ B 1.IV. 1936 r. „ „ C
b) Następne dziewięć lat (1.V. 1936 - 30.IV. 1945)	5.V. corocznie podług tabeli A 5.IX. „ „ „ B 5.I. „ „ „ C	5.VII. corocznie podług tabeli A 5.XI. „ „ „ B 5.III. „ „ „ C
c) Drugie dziesięciolecie (1.V. 1945 - 30.IV. 1955)	5.V. corocznie podług tabeli B 5.IX „ „ „ C 5.I. „ „ „ B	5.VII. corocznie podług tabeli B 5.XI. „ „ „ C 5.III. „ „ „ B
d) Trzecie dziesięciolecie (1.V. 1955 - 30. IV. 1965)	5.V. corocznie podług tabeli C 5.IX. „ „ „ B 5.I. „ „ „ C	5.VII. corocznie podług tabeli C 5.XI. „ „ „ B 5.III. „ „ „ C
e) czwarte dziesięciolecie (1.V. 1965 - 30. IV. 1975).	5.V. corocznie podług tabeli C 5.IX. „ „ „ C 5.I. „ „ „ C	5.VII. corocznie podług tabeli C 5.XI. „ „ „ C 5.III. „ „ „ C
f) pierwsze dziewięć lat ostatniego dziesięciolecia (1.V. 1975 - 30. IV. 1984).	5.V. corocznie podług tabeli C 5.IX. „ „ „ C	5.VII. corocznie podług tabeli C 5.III. „ „ „ C
g) ostatni rok 1.V. 1984-30.IV. 1985.	5. V. 1984 r. podług tabeli B 5.IX. 1984 r. „ „ C 5.I. 1985 r. „ „ B	5.VII 1984 r. podług tabeli B 5.XI. 1984 r. „ „ C 5.III. 1985 r. „ „ B

2. Losowanie wygranych będzie dokonywane publicznie pod nadzorem komisji rządowej w sposób następujący:

a) W przeddzień **pierwszego** losowania wygranych dla każdej emisji odbędzie się publiczne wsypanie do koła losowego, oznaczonego Nr. 1 dla emisji I-ej i Nr. 2 dla emisji II-ej, zwitków z numerami seryj od 00001 do 23.000. Przed wsypaniem do koła zwitków z numerami seryj poszczególne osoby z przybyłej na losowanie publiczności mogą żądać sprawdzenia, czy zwitki z numerami tych mianowicie seryj, do których należą posiadane przez te osoby obligacje, znajdują się pomiędzy zwitkami przeznaczonemi do wsypania do koła. Czas przeznaczony na to sprawdzanie nie może przekroczyć 1½ godziny. Wsypane do koła zwitki z numerami seryj pozostają w niem do końca okresu umorzenia pod pieczęciami komisji, zdejmowanemi i nakładanemi przez nią przed i po każdem losowaniu.

b) Przed **każdem** losowaniem wygranych odbywać się będzie publiczne wsypanie do koła, oznaczonego Nr. 3, zwitków z numerami obligacyj od 01 do 50. Przed wsypaniem zwitków do koła poszczególne osoby z obecnej na losowaniu publiczności mogą w ciągu 10 minut sprawdzać, czy numer posiadanej przez nie obligacji znajduje się między zwitkami z numerami obligacyj, przeznaczonemi do wsypania do koła.

c) Losowanie wygranych w kwotach 500.000 zł, 200.000 zł, 125.000 zł, 100.000 zł, 50.000 zł, 25.000 zł, 10.000 zł i 5.000 zł odbywa się w ten sposób, że najpierw z koła, zawierającego zwitki z numerami seryj, wyciąga się jeden zwitek, który oznacza numer wylosowanej serji; następnie z koła, oznaczonego Nr. 3, wyciąga się jeden zwitek, którego numer oznacza numer wygrywającej obligacji w wylosowanej uprzednio serji.

d) Losowanie wygranych w kwotach, począwszy od 2.000 zł wdół, odbywa się grupami w sposób następujący: z koła, zawierającego zwitki z numerami seryj, wyciąga się kolejno odpowiednią dla każdej wysokości wygranych ilość seryj, stanowiących jedną grupę, poczem z koła Nr. 3 wyciąga się jeden zwitek, którego numer oznacza numer wygrywających obligacyj we wszystkich serjach wylosowanej uprzednio grupy. Ilość seryj w jednej grupie wynosi:

dla wygranych w wysokości	2.000 zł	—	5 seryj
„ „	1.500 „	—	10 „
„ „	1.000 „	—	15 „
„ „	500 „	—	35 „
„ „	300 „	—	73 „

3. Jeżeli wygrana padnie na obligację, na którą w tym samym terminie losowania już raz wygrana została wylosowana, wówczas przewodniczący komisji zarządza losowanie ponowne odnośnej wygranej. Przy losowaniu grupami ponowne losowania zarządza się po wylosowaniu wszystkich grup dla danej wysokości wygranych.

4. Losowanie wygranych rozpoczyna się od wygranych najwyższych, przechodząc kolejno do wygranych niższych.

5. Po każdem wyciągnięciu z obu kół zwitków z numerami przewodniczący komisji zarządza niezwłoczne dopełnienie kół nowemi zwitkami z temi samemi numerami. W tym celu komisja posiadać będzie czyste kartki, na których członek komisji wypisze odpowiednie cyfry; kartki te muszą formatem i wymiarem odpowiadać ściśle zwitkom, znajdującym się w kołach. Przy losowaniu grupowem (pkt. 2-d) uzupełnienie nowemi zwitkami koła, zawierającego zwitki z numerami seryj, następuje po wyciągnięciu ilości seryj, zawartych w danej grupie. Po każdem dopełnie-

niu kół nowemi zwitkami następuje mieszanie zwitków w kołach.

6. Losowanie odbywać się może w ciągu jednego dnia nie dłużej niż 5 godzin. W razie niedokończenia losowania w ciągu jednego dnia, dalszy ciąg losowania odłożony będzie do następnego dnia powszedniego.

7. Losowania obligacyj do umorzenia odbywają się publicznie pod nadzorem komisji rządowej w terminach, podanych w załączniku Nr. 1 do § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 273).

Zgodnie z postanowieniem § 5 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 154) obligacje losuje się całemi serjami przez kolejne wyciągnięcie z koła, zawierającego zwitki z numerami seryj (pkt. 2-a), takiej ilości zwitków, która odpowiada ilości seryj, przypadających do umorzenia w danym terminie zgodnie z planem umorzenia. Po wylosowaniu kolejno 100 seryj następuje mieszanie zwitków w kole. Numery wylosowanych do umorzenia seryj będą ogłaszane w „Monitorze Polskim".

8. Z przebiegu przeprowadzanych losowań wygranych oraz losowań amortyzacyjnych komisja sporządza odpowiednie protokuły, które podpisują wszyscy obecni członkowie komisji. Protokuł losowania amortyzacyjnego winien zawierać: dzień, miejsce i godzinę losowania, skład komisji i numery seryj wylosowanych; protokuł losowania wygranych winien zawierać: dzień, miejsce i godzinę losowania, skład komisji, numery obligacyj, na które padły wygrane oraz kwoty wygranych i zarządzenia losowań ponownych (pkt. 3).

9. Wprowadzenie zmian do niniejszego regulaminu może nastąpić w drodze obwieszczenia Ministra Skarbu w „Monitorze Polskim".

Za Ministra Skarbu:
(—) *Wł. Baczyński,*
Dyrektor Departamentu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 lipca 1935 r. Nr. 161, poz. 196).

464.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

w sprawie instrukcji o rewidentach i rewizji w spółdzielniach.

INSTRUKCJA
o rewidentach i rewizji w spółdzielniach, uchwalona przez Radę Spółdzielczą na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 1935 r.

Na podstawie art. 61 ust. 5 i 64 ust. 2 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495) Rada Spółdzielcza uchwala, co następuje:

§ 1. Powołane w instrukcji niniejszej bez bliższego określenia artykuły odnoszą się do ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495) paragrafy zaś — do instrukcji niniejszej.

Organy wyznaczające rewidenta.

§ 2. Organami wyznaczającemi rewidenta oraz dokonywającemi rewizji są: a) związki rewizyjne lub spółdzielnie, posiadające przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji, b) Przewodniczący Rady Spółdzielczej.

Jedynie organ wyznaczający rewidenta uprawniony jest do dokonywania ustawowej rewizji spółdzielni przez swych rewidentów (art. 60 ust. 1 i art. 64) oraz wydawania spółdzielniom na skutek rewizji poleceń, dotyczących usunięcia uchybień przeciwko prawu lub statutowi, jak również do zgłaszania wniosków do sądu (art. 65 ust. 1 i art. 122) i do pobierania od spółdzielni kosztów rewizji (art. 62 ust. 3).

Przewidziane w art. 63 sprawozdanie z rewizji spółdzielni, należącej do związku rewizyjnego, pozostaje w aktach związku, odpis zaś tego sprawozdania związek przesyła Radzie Spółdzielczej tylko na żądanie z jej strony.

§ 3. Na żądanie Przewodniczącego Rady Spółdzielczej związek rewizyjny winien dokonać doraźnej rewizji spółdzielni doń należącej. Gdyby Przewodniczący Rady Spółdzielczej, na podstawie obowiązujących przepisów uznał za konieczne dokonać rewizji spółdzielni należącej do związku rewizyjnego, to winien uczynić to w obecności delegata związku. Przepis ten nie dotyczy rewizyj, dokonywanych na podstawie art. 60 ust. 4.

§ 4. Przeprowadzanie rewizji spółdzielni przez rewidentów uskutecznia się na mocy wydawanych poleceń pisemnych przez organ wyznaczający rewidenta. Organ ten może powołać biegłych do pomocy rewidentowi.

Rewidenci.

§ 5. Rewidentami, uprawnionymi do przeprowadzania ustawowej rewizji, są wyłącznie:

a) dla spółdzielni, należących do związków rewizyjnych, osoby wyznaczone przez związki i zatwierdzone przez Przewodniczącego Rady Spółdzielczej,

b) dla spółdzielni, nie należących do związków rewizyjnych, osoby lub instytucje, wyznaczone przez Przewodniczącego Rady Spółdzielczej (art. 60 ust. 5).

Rewident nie może przeprowadzić rewizji spółdzielni, której jest członkiem, dłużnikiem, wierzycielem lub z którą łączą go stosunki handlowe.

§ 6. Rewident nabywa prawo do przeprowadzania rewizji od chwili zatwierdzenia go przez Przewodniczącego Rady Spółdzielczej.

O zatwierdzeniu Przewodniczący Rady ogłasza w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu. Ogłoszenie winno pod formą obwieszczenia wymieniać: organ wyznaczający rewidenta, imię i nazwisko rewidenta.

§ 7. Zatwierdzanie rewidentów uskutecznia się na podstawie zgłoszeń, popartych świadectwami, stwierdzającemi ich przygotowanie naukowe oraz kwalifikacje fachowe i moralne.

Jeżeli w ciągu 3 miesięcy od dnia zgłoszenia związek rewizyjny nie otrzyma odpowiedzi odmownej, Przewodniczący Rady Spółdzielczej winien dokonać ogłoszenia, przewidzianego w § 6.

§ 8. Organ wyznaczający rewidenta obowiązany jest wypełnić kartę ewidencyjną (według wzoru i instrukcji, ustalanych przez Radę Spółdzielczą) oraz przechowywać uwierzytelnione odpisy dokumentów osobistych rewidenta, stwierdzających dane wyszczególnione w karcie ewidencyjnej.

Karty ewidencyjne przechowuje Biuro Rady Spółdzielczej.

§ 9. Rewident po zatwierdzeniu go winien złożyć organowi, który go wyznaczył, pisemne przyrzeczenie bezstronnego i dokładnego przeprowadzania powierzonych mu rewizyj, ścisłego przestrzegania przepisów ustawy i instrukcji niniejszej oraz zachowania w tajemnicy wyników rewizji.

§ 10. Prawo rewidenta może uzyskać jedynie obywatel polski nieskazitelnej przeszłości, posiadający zdolność do działań prawnych oraz władający biegle językiem polskim w mowie i piśmie.

Rewident winien wykazać się znajomością zasad spółdzielczości oraz posiadać gruntowną znajomość księgowości.

Rewidenci działów specjalnych, jak naprzykład mleczarski, budowlany, elektryfikacyjny, winni być dobierani w miarę możności spośród absolwentów szkół zawodowych.

§ 11. Prawo rewidenta, upoważniające do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach może uzyskać osoba, posiadająca wyższe wykształcenie, albo wykształcenie średnie, uzupełnione kursem spółdzielczym. W obu przypadkach obowiązuje conajmniej dwuletnia praktyka w Biurze Rady Spółdzielczej, w związku rewizyjnym lub w spółdzielni.

§ 12. Pojęcie wykształcenia wyższego i średniego ustala rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 663) w brzmieniu zmienionem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 791).

Kursem spółdzielczym w rozumieniu instrukcji niniejszej jest kurs w szkołach akademickich, zakończony przepisanemi egzaminami.

Za praktykę w spółdzielni uważa się stałą samodzielną pracę w spółdzielni.

§ 13. W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Przewodniczący Rady Spółdzielczej może zwolnić kandydata od odbycia obowiązującej praktyki lub nadać prawo rewidenta osobie nieposiadającej przepisanego wykształcenia. W tych przypadkach kandydat może być poddany egzaminowi zawodowemu.

§ 14. Egzamin zawodowy dla kandydatów na rewidentów odbywa się przed komisją egzaminacyjną przy Radzie Spółdzielczej. Przewodniczącym komisji egzaminacyjnej jest Przewodniczący Rady Spółdzielczej lub osoba przez niego wyznaczona. Członków komisji egzaminacyjnej powołuje Rada Spółdzielcza.

Egzamin obejmuje przedmioty następujące:
1) historja i teorja spółdzielczości,
2) ustawodawstwo spółdzielcze,
3) ustawodawstwo skarbowe w odniesieniu do spółdzielni,
4) rachunkowość spółdzielcza,
5) praktyka spółdzielcza.

Kandydat uiszcza opłatę egzaminacyjną na Fundusz Rady Spółdzielczej w wysokości zł 30.

§ 15. Nadane rewidentowi prawo odnosi się tylko do tego związku, na którego wniosek zostało uzyskane. Przy rozwiązaniu stosunku służbowego rewident traci nadane mu prawo.

§ 16. Bez upoważnienia ze strony organu, wyznaczającego rewidenta, nie wolno rewidentowi przyjmować od spółdzielni rewidowanej zamówień i zleceń handlowych, inkasować jakichkolwiek należności na rzecz organów, które go wyznaczyły, lub dostawców, ani też pobierać od spółdzielni pod żadną postacią opłaty lub wynagrodzenia za swą pracę (art. 62 ust. 3).

Rewizja.

§ 17. Rewizja spółdzielni jest czynnością polegającą na sprawdzeniu, czy spółdzielnia przestrzega zasad spółdzielczości (art. 64), czy jest zrzeszeniem osób o zmiennym kapitale i składzie osobowym, czy ma na celu podniesienie zarobku lub gospodarstwa członków przez prowadzenie wspólnego przedsiębiorstwa (art. 1) i czy organizacja jej lub działalność nie jest w sprzeczności z obowiązującemi przepisami prawa, wydanemi na ich podstawie zarządzeniami oraz postanowieniami statutu i regulaminami uchwalonemi przez władze spółdzielni. Ponadto rewizja winna wykazać, czy spółdzielnia nie naraża interesów osób trzecich, a przedewszystkiem Skarbu Państwa oraz czy jest administrowana zgodnie z założeniami statutu w interesie dobra ogółu członków (art. 64).

§ 18. Rewizji dokonywa się w lokalu spółdzielni (względnie jej oddziału). Za lokal spółdzielni uważa się pomieszczenie, w którem znajdują się księgi i dokumenty spółdzielni lub w którem zarząd wykonywa swe czynności, przewidziane przez statut spółdzielni.

Rewizja może obejmować dowolny okres działalności spółdzielni, a w każdym razie winna dotyczyć okresu od dnia ostatniej rewizji.

Do rewizji — stosownie do wymagań art. 62 ust. 2 — zarząd spółdzielni winien zawezwać radę nadzorczą.

§ 19. Organa spółdzielni obowiązane są okazywać rewidentowi wszelką pomoc przy rewizji, dostarczać do przeglądu księgi, rachunki, protokuły, dokumenty, umożliwić zbadanie stanu wszelkiego majątku spółdzielni (kasy, towarów, portfelu wekslowego i t. p.) oraz udzielić mu dokładnych i wyczerpujących wyjaśnień w sprawach, dotyczących spółdzielni (art. 62 ust. 2).

Gdyby organa spółdzielni nie zastosowały się pod tym względem do wymagań rewidenta, czyniły mu jakiekolwiek trudności lub stawiały przeszkody w pełnieniu obowiązków, winien on przypomnieć tym organom o ich obowiązkach, wskazanych w art. 62 ustawy i instrukcji niniejszej, oraz uprzedzić o grożących z tego powodu karach, przewidzianych w art. 122. Gdyby zaś i to skutku nie odniosło, rewident winien zaniechać dalszej rewizji i szczegóły udaremnienia rewizji zamieścić w sprawozdaniu w taki sposób, by mogło ono stanowić podstawę do wymierzenia kary członkom zarządu spółdzielni.

§ 20. Rewident winien rozpocząć rewizję od sprawdzenia zasobów spółdzielni w gotówce, efektach oraz innych wartościach, a następnie po stwierdzeniu prawnych podstaw istnienia spółdzielni, zapoznaniu się z jej statutem, uchwałami jej władz i sprawozdaniem z ostatniej rewizji, winien przystąpić do rewizji wszelkich urządzeń spółdzielni, ksiąg i dokumentów handlowych oraz całokształtu gospodarki spółdzielni. W szczególności rewident winien sprawdzić:

I. w dziedzinie kasowości

1) czy gotówka, znajdująca się w kasie spółdzielni, jest zgodna z saldem księgi kasowej i rachunkiem „kasa" w księdze głównej, czy jest przechowywana w sposób zabezpieczający ją od kradzieży i zniszczenia, oraz czy sposób gospodarowania gotówką zabezpiecza ją przed roztrwonieniem,

2) czy skarbnik wbrew statutowi lub regulaminom nie pełni jednocześnie obowiązków księgowego i czy są dokumenty, stwierdzające, iż władze spółdzielni kontrolują kasę,

II. w dziedzinie prawno-organizacyjnej

3) czy spółdzielnia posiada w aktach odpis zarejestrowanego statutu,

4) czy spółdzielnia używa firmy zgodnej z brzmieniem zarejestrowanem w sądzie,

5) czy spółdzielnia spełnia obowiązki, dotyczące zgłoszeń do sądu rejestrowego (art. 12, art. 34, art. 35 ust. 3, art. 50 ust. 6, art. 71 ust. 2, art. 73, art. 75, art.76 ust. 1, art. 79, 83 i 110),

6) czy spółdzielnia posiada wymaganą przez ustawę lub statut liczbę członków (art. 13 ust. 2),

7) czy deklaracje członkowskie odpowiadają wymaganiom ustawy (art. 17), a w szczególności czy wyraźnie określają ilość zadeklarowanych udziałów i zakres odpowiedzialności członków, czy są należycie podpisane oraz czy zawierają stwierdzone podpisami zarządu adnotacje o przyjęciu do spółdzielni (art. 18—20),

8) czy rejestr członków prowadzi się zgodnie z przepisami art. 30 i odnośną instrukcją Rady Spółdzielczej oraz czy deklaracje członkowskie i rejestr są przechowywane w sposób, zapewniający im bezpieczeństwo,

9) czy przyjmowanie, występowanie i wykluczanie członków odbywa się według postanowień statutu i przepisów ustawy (art. 20, 23, 25 i 26), a w szczególności czy jest protokułowane w odnośnych księgach,

10) czy wpłaty udziałów dokonywane są w gotówce i we właściwych terminach i w jakim stopniu członkowie zalegają z wpłatami na udziały (art. 16 i art. 21 ust. 1),

11) czy zwroty udziałów następują zgodnie z przepisami ustawy i statutu (art. 21 ust. 2 i art. 27),

12) czy prawidłowo są prowadzone księgi protokułów zarządu, rady nadzorczej i walnych zgromadzeń i czy są należycie przechowywane,

13) czy odpisy protokułów walnych zgromadzeń są przesyłane do związku rewizyjnego względnie Rady Spółdzielczej i czy odbywa się to w terminie ustawowym (art. 49 ust. 4),

14) czy skład zarządu i rady nadzorczej odpowiada wymaganiom statutu i ustawy (art. 33, 40 i 43),

15) czy zarząd i rada nadzorcza wypełniają obowiązki, nałożone im przez ustawę, statut, regulaminy i uchwały walnego zgromadzenia,

16) czy zarząd w czynnościach swych stosuje się do ograniczeń, jakie nakłada mu statut, regulamin lub uchwała walnego zgromadzenia (art. 35 ust. 1),

17) czy spółdzielnia udziela pełnomocnictw, w jakiej formie i do jakich czynności (art. 39),

18) czy rada nadzorcza w sposób należyty czuwa nad prowadzeniem interesów przez zarząd (art. 41), a w szczególności czy przeprowadza perjodyczne protokułowane kontrole,

19) czy pobierane przez członków władz wynagrodzenia są oparte na właściwych uchwałach względnie umowach,

20) czy członkowie władz nie są spólnikami przedsiębiorstwa, pozostającego ze spółdzielnią w stosunkach handlowych,

21) czy członkowie władz należą jednocześnie do składu władz innych spółdzielni, mających ten sam przedmiot przedsiębiorstwa i siedzibę w tej samej miejscowości, i czy uzyskali na to zgodę organów, powołanych do ich wyboru (art. 43 ust. 3),

22) czy członkowie władz korzystają z kredytu w spółdzielni, za czyją zgodą i czy nie jest to sprzeczne ze statutem,

23) czy walne zgromadzenia zwoływane są we właściwych terminach i w sposób, oznaczony przez statut, oraz czy zapadłe na nich uchwały są prawomocne (art. 45 — 49),

24) czy przestrzegane są uchwały walnego zgromadzenia, dotyczące najwyższej sumy zobowiązań, jakie spółdzielnia może zaciągnąć, i granic kredytu, jaki może być udzielony jednemu członkowi, i czy kredyty poszczególnych członków nie przekraczają, bez zgody walnego zgromadzenia, 10-krotnej sumy uiszczonych przez członka wpłat na poczet zadeklarowanych udziałów (art. 36 ust. 2 oraz art. 46 p. 2 i 3),

25) czy spółdzielnia posiada budżet, uchwalony przez walne zgromadzenie, i czy nie został on przekroczony (art. 46 p. 4),

26) czy spółdzielnia działa wyłącznie wśród członków, czy też wbrew statutowi rozszerza swoją działalność na niečzłonków (art. 36 ust. 1),

27) czy nieczłonkowie korzystają z kredytu w spółdzielni, czy statut na to zezwala i czy kredyty nieczłonków oparte są na zabezpieczeniach rzeczowych (art. 36 ust. 3),

28) czy działalność spółdzielni danego typu zgodna jest z założeniami statutu, ustawy o spółdzielniach oraz innych ustaw i rozporządzeń, obowiązujących tę spółdzielnię, np.

a) czy spółdzielnia, zajmująca się handlem towarowym, wbrew uchwałom walnych zgromadzeń i postanowień statutu, sprzedaje towary nieczłonkom,

b) czy w spółdzielni kredytowej przestrzegane są przepisy rozporządzenia o prawie bankowem, rozporządzeń o lichwie pieniężnej, rozporządzeń, dotyczących odsetek od wkładów i lokat pieniężnych, oraz czy spółdzielnia przesyła związkowi rewizyjnemu względnie Radzie Spółdzielczej wykazy, obejmujące stopę procentu płaconego i pobieranego.

29) czy połączenie się spółdzielni z inną spółdzielnią zostało przeprowadzone zgodnie z przepisami art. 107 — 115,

30) czy rozwiązanie spółdzielni nastąpiło zgodnie z ustawą i statutem (art. 75) i czy likwidacja prowadzona jest zgodnie z przepisami art. 76 — 84,

31) czy sprawozdanie z poprzedniej rewizji odczytane zostało na posiedzeniu rady nadzorczej i na walnem zgromadzeniu, czy było umieszczone we właściwym punkcie porządku obrad walnego zgromadzenia i czy stało się przedmiotem jego uchwały (art. 63 ust. 2),

32) czy uchybienia, stwierdzone przez poprzednią rewizję, zostały usunięte, zgodnie z poleceniami organu wyznaczającego rewidenta (art. 65 ust. 1 i art. 122 p. 4),

III. w dziedzinie rachunkowości

33) czy spółdzielnia prowadzi taką księgowość handlową, jaka ze względu na rodzaj i rozmiar przedsiębiorstwa jest konieczna celem ujawnienia stanu majątku i interesów handlowych i czy niema w księgach zaległości,

34) czy księgi i dokumenty są przechowywane w lokalu spółdzielni (art. 52 ust. 3),

35) czy rachunkowość spółdzielni prowadzona jest w walucie polskiej i w języku, dopuszczonym w sądzie jej siedziby, oraz czy w księgach spotyka się pozostawianie wolnych odstępów i wymazywanie zapisów lub poprawianie ich w sposób, uniemożliwiający odczytanie pierwotnej treści,

36) czy wszystkie tranzakcje są uwidaczniane w księgach, a w szczególności czy księgowane są zobowiązania spółdzielni z tytułu przyjętych depozytów, zaciągniętych kredytów, udzielonych żyr, gwarancyj i t. p.,

37) czy weksle, znajdujące się w portfelu oraz będące w obiegu, są należycie księgowane,

38) czy zamknięcia rachunkowe sporządzane są corocznie we właściwych terminach, czy są zgodne z księgami i inwentarzami, czy odpowiadają wymaganiom art. 54 oraz czy są sprawdzone i podpisane przez członków zarządu i rady nadzorczej (art. 53 ust. 2),

39) czy bilans jest ułożony zgodnie z wymaganiami obowiązujących przepisów,

40) czy spółdzielnia sporządza sprawozdania pisemne z czynności za ubiegły rok obrachunkowy (art. 55), zgodnie z instrukcją Rady Spółdzielczej,

41) czy podział zysku rocznego dokonywany jest zgodnie z postanowieniami statutu i uchwałami walnych zgromadzeń (art. 56 i 57),

42) czy straty bilansowe pokrywane są w sposób właściwy z funduszów własnych spółdzielni (art. 58),

43) czy celem pokrycia niedoboru bilansowego (przewyżki strat nad funduszami własnemi) spółdzielnia przedsięwzięła środki, przewidziane w art. 58 i 86,

44) czy odpisy sprawozdań rocznych zarząd spółdzielni we właściwym czasie przesyła organowi wyznaczającemu rewidenta i czy ogłasza bilanse w piśmie, przeznaczonem do ogłoszeń spółdzielni (art. 59),

IV. w dziedzinie stosunków finansowych i gospodarki

45) jaki jest stosunek funduszów własnych (udziałowego, zasobowego i innych, bez rezerw na amortyzację i na wątpliwe należności) oraz jaki — funduszów obcych do sumy bilansowej,

46) jak przedstawiają się w sumach zobowiązania spółdzielni, na jakich warunkach zo-

stały zaciągnięte, czy są spłacane terminowo i w jakim stosunku ogólna suma tych zobowiązań pozostaje do funduszów własnych spółdzielni,

47) jak przedstawia się płynność środków obrotowych spółdzielni, ujawnionych w bilansie i czy należności spółdzielni są odpowiednio zabezpieczone,

48) czy rada nadzorcza sprawdziła realną wartość aktywów i jaki jest, zdaniem rewidenta, orjentacyjny szacunek poszczególnych rodzajów aktywów,

49) czy kredyty, udzielone spółdzielni przez banki państwowe i centrale gospodarcze, są zużytkowane według ich przeznaczenia (zgodnie z promesami),

50) czy należności spółdzielni są terminowo spłacane,

51) jakie są obroty spółdzielni i czy są co do charakteru swego zgodne z celami statutowemi oraz uchwałami walnych zgromadzeń i rady nadzorczej,

52) czy i w jakim stopniu spółdzielnia współpracuje ze swą centralą gospodarczą,

53) czy spółdzielnia w swym całokształcie prowadzona jest fachowo i solidnie,

54) czy członkowie interesują się sprawami gospodarczemi spółdzielni i w czem się ich zainteresowanie wyraża,

55) czy umowy, zawierane przez spółdzielnię, i czynności przez nią wykonywane, nie narażają interesów członków i osób trzecich, a zwłaszcza Skarbu Państwa (art. 64),

56) czy spółdzielnia przestrzega ustaw o podatkach państwowych, opłatach stemplowych i świadczeniach socjalnych,

57) czy spółdzielnia zawarła umowy z pracownikami i czy składane przez nich kaucje lokuje we właściwych instytucjach kredytowych, zgodnie z obowiązującemi przepisami,

V. w dziedzinie wychowania spółdzielczego

58) czy spółdzielnia związkowa zatrudnia pracowników o kwalifikacjach naukowych i fachowych,

59) jaki odsetek członków bierze udział w walnych zgromadzeniach, jak często się one odbywają oraz jakie środki stosuje spółdzielnia dla propagandy spółdzielczo-wychowawczej,

60) czy nawiązano stosunki z miejscowemi organizacjami zawodowo-rolniczemi, rzemieślniczemi, związkami młodzieży i t. p.

§ 21. Przy rewizji spółdzielni niezwiązkowej rewident winien prócz danych, wymienionych w § 20, ustalić, dlaczego spółdzielnia nie należy do związku rewizyjnego.

§ 22. Po ukończeniu rewizji rewident winien przygotować sprawozdanie w terminie jednego miesiąca od dnia ukończenia rewizji.

W sprawozdaniu należy oznaczyć: 1) datę przystąpienia do rewizji i datę jej ukończenia, 2) organ, z którego polecenia rewizja została dokonana, 3) imiona i nazwiska członków zarządu i rady nadzorczej obecnych przy rewizji, 4) nieprawidłowości, jakie działalność spółdzielni ujawnia, 5) wnioski i uwagi, dotyczące spraw spółdzielni.

§ 23 Związki rewizyjne lub spółdzielnie, którym Minister Skarbu przyznał prawo rewizji, mogą w instrukcjach dla swych rewidentów zamieścić dalej idące wymagania tak co do zakresu rewizji, jak sporządzania sprawozdań rewizyjnych, przyczem działalność rewizyjna względem spółdzielni, do związku należących, może być połączona z działalnością instruktorską oraz pomocą tak w rachunkowości bieżącej, jak i w zamknięciach rocznych.

§ 24. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą instrukcja Rady Spółdzielczej z dn. 28 stycznia 1922 r. w przedmiocie dokonywania rewizji spółdzielni oraz sporządzania sprawozdania rewizyjnego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 5, poz. 92).

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *K. Pomijalski.*

465.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

w sprawie regulaminu Komisyj Stałych Rady Spółdzielczej.

REGULAMIN

Komisyj stałych Rady Spółdzielczej, uchwalony przez Radę na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 1935 r.

§ 1. W skład Komisji, powołanej na stałe przez Radę Spółdzielczą, wchodzi Przewodniczący Rady oraz 4 osoby, wybrane spośród członków Rady.

W posiedzeniach Komisji mogą brać udział z głosem doradczym zastępcy członków Komisji oraz inni członkowie Rady Spółdzielczej.

Jeżeli w posiedzeniu Komisji bierze udział zastępca w miejsce nieobecnego członka Komisji, to przysługują mu prawa członka Komisji z głosem decydującym.

§ 2. Posiedzenia Komisji zwołuje w miarę potrzeby Przewodniczący Rady Spółdzielczej lub jego zastępca (§ 14 ust. 3 rozp. Min. Skarbu z dn. 26.IX. 1934 r., Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 817) przynajmniej na 5 dni przed terminem posiedzenia drogą pisemną, telefoniczną lub telegraficzną.

Na posiedzeniach Komisji przewodniczy przewodniczący Rady Spółdzielczej lub jego zastępca, protokuł zaś prowadzi sekretarz Biura Rady.

§ 3. Do ważności uchwał Komisji wymagana jest obecność Przewodniczącego względnie jego zastępcy oraz przynajmniej 2 członków Komisji. Uchwały Komisji zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego.

§ 4. Do zadań każdej Komisji należy podejmowanie prac przygotowawczych, zleconych Komisji na mocy uchwały Rady Spółdzielczej względnie przedstawionych przez Przewodniczącego Rady w zakresie spraw, zastrzeżonych w ustawie o spółdzielniach do decyzji Rady Spółdzielczej.

§ 5. Komisja Organizacyjna współpracuje z Przewodniczącym Rady Spółdzielczej w dziedzinie:

a) podejmowania inicjatywy w kierunku rozwoju ruchu spółdzielczego;
b) nadzoru nad spółdzielniami niezwiązkowemi;
c) koordynowania akcji propagandowej, oświatowej i organizacyjnej ruchu spółdzielczego.

§ 6. Komisja Prawnicza współpracuje z Przewodniczącym Rady Spółdzielczej w dziedzinie:

a) przygotowania dla Rady Spółdzielczej opinji w sprawie projektów, dotyczących ustawodawstwa spółdzielczego oraz projektów innych ustaw, mających znaczenie dla ruchu spółdzielczego;
b) opracowywania projektów instrukcyj, które z mocy ustawy o spółdzielniach winna wydawać Rada Spółdzielcza.

§ 7. Komisja Budżetowo-Finansowa rozpatruje i załatwia odwołania spółdzielni i związków od wymiarów opłat stałych na rzecz Funduszu Rady Spółdzielczej, a ponadto współpracuje z Przewodniczącym Rady w dziedzinie:

a) przygotowania projektów uchwał Rady Spółdzielczej w sprawie wysokości opłat stałych i za rewizje oraz za specjalne świadczenia Rady;
b) układania budżetu Funduszu Rady Spółdzielczej;
c) układania planów użycia wszelkich funduszów, przeznaczonych na cele ruchu spółdzielczego przez ustawę o spółdzielniach lub Państwo.

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:

(—) *K. Pomijalski.*

466.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1935 r.

w sprawie umorzenia w drodze skupu obligacyj 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę Marek Rzeszy Niemieckiej 135.000.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 16 lutego 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 218) o emisji obligacyj 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej i o wymianie na te obligacje nieumorzonych obligacyj b. Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej trzeciej emisji z roku 1901, w dniu 1 lipca 1935 r. zostały umorzone w drodze skupu obligacje 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę Marek Rzeszy Niemieckiej 135.000 w odcinkach, jak następuje:

po 500 RM. Nr.Nr. 2223 do 2262 sztuk 40,
po 1000 RM. Nr.Nr. 5502 do 5562 sztuk 61,
po 2000 RM. Nr.Nr. 8371 do 8397 sztuk 27.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:

(—) *Dr. Jakubowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 lipca 1935 r. Nr. 153, poz. 182).

467.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 lipca 1935 r.

o wylosowanych w okresie od 6 do 27 czerwca 1935 r. i umorzonych numerach Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada

1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie od 6 do 27 czerwca 1935 r. umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr.Nr.	data wylos.	Nr.Nr.	data wylos.
846	13.VI. 1935 r.	19855	19.VI. 1935 r.
2308	6.VI. „	20016	19.VI. „
3879	13.VI. „	23397	13.VI. „
6664	19.VI. „	23660	19.VI. „
7726	19.VI. „	24134	19.VI. „
8864	13.VI. „	24409	19.VI. „
8915	6.VI. „	25476	6.VI. „
10108	27.VI. „	27256	6.VI. „
11109	13.VI. „	28650	13.VI. „
11702	6.VI. „	32826	27.VI. „
13894	13.VI. „	32906	27.VI. „
15207	27.VI. „	35290	6.VI. „
17447	27.VI. „	36367	27.VI. „
19637	27.VI. „		
19737	6.VI. „		

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 lipca 1935 r. Nr. 155, poz. 185).

468.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1935 r.

w sprawie umorzenia obligacyj 5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z 1926 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1927 r. w sprawie umorzenia obligacyj 5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 491), zostały umorzone w dniu 1 lipca 1935 r. w drodze wykupu obligacje 5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z r. 1926 na łączną sumę nominalną 299.010 zł o numeracji następującej:

po 30 złotych:

Nr. od	Nr. do	Sztuk	Nr. od	Nr. do	Sztuk
662	—	1	29280	29281	2
740	—	1	29395	29396	2
942	950	9	29569	29570	2
1385	—	1	29610	—	1
1729	1730	2	29631	—	1
1880	1881	2	29641	—	1
2021	2024	4	29659	29660	2
2437	2438	2	29715	29716	2
2532	2533	2	29736	29737	2
2591	2593	3	29802	—	1
2622	2625	4	29829	—	1
2635		1	30194		1
2736	2738	3	30241	30243	3
3027	3028	2	30267		1
3040	3041	2	30620	—	1
3176	—	1	30886	—	1
22073	—	1	30909	30914	6
22173	—	1	30923	—	1
22230	—	1	30944	30945	2
22255	22256	2	30955	—	1
22489	—	1	30967	30968	2
22546	22548	3	31000	—	1
22591	—	1	31061	31062	2
22985	22986	2	31219	—	1
23071	23072	2	31433	—	1
23654	—	1	31507	31509	3
23680	—	1	31570	31571	2
24812	—	1	31622	—	1
24878	—	1	31842	31844	3
25145	—	1	31970	—	1
25358	25359	2	32002	—	1
25662	—	1	32094	—	1
25814	25815	2	32141	32143	3
25969	25970	2	32148	—	1
25985	25986	2	32181	—	1
26478	26479	2	32219	32220	2
26894	26896	3	32264	—	1
27081	—	1	32277	—	1
27213	27215	3	32373	32374	2
27255	—	1	32999	—	1
27427	27428	2	33053	33054	2
27439	—	1	33062	—	1
27445	27446	2	33168	—	1
27475	27477	3	33304	33307	4
27482	—	1	33371	33372	2
27744	27746	3	33904	—	1
27750	—	1	33934	—	1
27770	27778	9	33978	—	1
27999	—	1	33988	33989	2
28150	—	1	34017	34018	2
28552	—	1	34082	34083	2
28638	—	1	41616	41618	3
28919	—	1	41623	—	1
28922	28928	7	41639	41640	2
29059	—	1	41848	41856	9
29091	—	1	41975	41977	3
29115	29116	2	42090	42091	2

42162	—	1	42868	—	1
42370	42371	2	43008	—	1
42385	—	1	43134	43135	2
42732	42733	2	43153	43154	2
42756	42758	3	43157	43160	4
42761	42764	4	43258	—	1
42774	42775	2			
42811	—	1		Razem	247

po 120 złotych:

616	—	1	26081	26082	2
1429	1430	2	26279	26280	2
3769	—	1	26527	26537	11
3811	—	1	27117	27123	7
3831	3833	3	27208	27244	37
4241	4242	2	27421	27422	2
4257	—	1	27432	27454	23
4663	4664	2	27514	—	1
5109	5111	3	27516	27521	6
5132	—	1	27549	27555	7
5272	5273	2	27861	—	1
5425	—	1	30037	—	1
7198	7200	3	30415	30429	15
7795	—	1	31784	31788	5
9679	—	1	31800	—	1
10262	10263	2	32142	32143	2
10286	10287	2	32365	32367	3
10333	10336	4	32484	—	1
10421	10423	3	33678	—	1
10436	10439	4	33786	—	1
11285	11291	7	34000	34009	10
11372	11382	11	34352	34353	2
11797	11799	3	34689	34693	5
12832	12834	3	36496	36503	8
13429	13430	2	37429	37430	2
13477	13478	2	37543	37552	10
14310	14314	5	37810	37819	10
15862	—	1	37906	—	1
16352	—	1	38893	—	1
18056	18057	2	39509	39511	3
18215	—	1	39522	39526	5
18228	18242	15	39891	39895	5
19823	19827	5	41570	—	1
19903	19906	4	42262	42278	17
19932	19939	8	42401	—	1
24057	24069	13	43227	43229	3
24697	24698	2	43298	43300	3
24703	24705	3	43463	43467	5
24711	24715	5	43813	—	1
24973	25000	28	44031	44033	3
25123	25126	4	44391	44403	13
25138	25144	7	44692	44694	3
25150	25157	8	44911	44914	4
25231	25240	10	45560	45566	7
25253	25256	4	45675	45676	2
25301	25314	14	46189	—	1
25324	25326	3	46212	46214	3
25518	—	1	46314	46316	3
25559	25573	15	46820	46823	4
25577	25580	4	46835	—	1
25596	25597	2	46896	—	1
25657	—	1	46906	—	1
25738	25747	10			
25903	25905	3		Razem	515

po 600 złotych:

37	—	1	5329	—	1
160	162	3	5781	5782	2
997	998	2	5844	—	1
1530	1534	5	6035	—	1
1629	1633	5	6460	6475	16
1635	1638	4	7428	—	1
1759	1762	4	7574	—	1
2019	2020	2	7711	7716	6
2051	—	1	7848	—	1
2063	—	1	7902	—	1
2446	2449	4	8056	8063	8
2642	—	1	8074	8082	9
3720	3721	2	8962	—	1
3776	—	1	9003	9035	33
3783	—	1	9045	—	1
4238	4242	5	9117	9118	2
4743	—	1	9167	9169	3
4862	—	1	9258	—	1
4919	4928	10	9330	9332	3
5048	—	1	9948	—	1
5194	—	1			
				Razem	149

po 1.200 złotych:

534	543	10	6549	6552	4
1008	—	1	6643	6644	2
1995	—	1	7527	7536	10
3769	—	1	7751	—	1
3926	3929	4	7760	7766	7
4178	4180	3	8547	—	1
4498	4499	2	8601	8611	11
4527	—	1	8615	8623	9
4569	—	1	8933	—	1
4934	4939	6	8952	8953	2
5001	5004	4	9269	9277	9
5010	—	1	9576	—	1
5450	5454	5	10875	10877	3
5629	5633	5	10937	—	1
5719	5721	3	10939	—	1
6174	6179	6		Razem	117

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 lipca 1935 r. Nr. 155, poz. 186).

469.

OKÓLNIK T. 27 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 lipca 1935 r.

L. D. IV. 19791/2/35

w sprawie wyjaśnienia do poz. 89 pkt. 1 taryfy celnej przywozowej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Minister-

stwo Skarbu wyjaśnia, że używane w lecznictwie części roślin jak np. kwiaty i liście, chociażby osmykiwane, lecz nadchodzące w formie naturalnej, która nie została zmieniona mechanicznym procesem rozdrobnienia, należy clić jako używane w lecznictwie nierozdrobnione części roślin według poz. 89 pkt. 1 taryfy celnej.

Sprzeczne z powyższym wyjaśnienia tracą moc obowiązującą z dniem ogłoszenia niniejszego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

470.

OKÓLNIK T. 28 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 lipca 1935 r.

L. D. IV. 19910/2/35

w sprawie wyjaśnienia do poz. 303 pkt. 5 taryfy celnej przywozowej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że krzemek wapnia (Siliciumcalcium, Calciumsilicid), przeważnie zanieczyszczony np. krzemionką i węglem, stanowi związek wapnia nieorganiczny o składzie $CaSi_2$ lub 2 $CaSi_2$ + $3CaO.SiO_2$ i należy go clić według poz. 303 punktu 5 taryfy celnej jako związek wapnia inny nieorganiczny, oprócz osobno wymienionych.

Sprzeczne z powyższym wyjaśnienia tracą moc obowiązującą z dniem ogłoszenia niniejszego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

471.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 lipca 1935 r.

L. D. IV. 15872/3/35

w sprawie przywozu z zagranicy surowych skór i wełny.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ostatnio w niektórych urzędach celnych powstały wątpliwości co do warunków, na jakich mogą być przywożone z zagranicy skóry surowe, jak też surowa wełna.

W związku z tem w porozumieniu z Ministerstwami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych wyjaśnia się co następuje:

1) Skóry surowe (poz. 492 t. c. przywozowej) oraz wełna surowa nieprana (poz. 589 p. 1 lit. „a" t. c.), objęte są zakazami przywozu, ustalonemi rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 871) i, jako takie, są dopuszczone do przywozu tylko za osobnem pozwoleniem przywozu Ministra Przemysłu i Handlu (t. zw. reglamentacyjnem), wystawianem według wzoru podanego w Nr. 251 Monitora Polskiego z 1934 r. pod poz. 324 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 31, poz. 410).

Z drugiej strony przywóz surowych skór i surowej wełny nieopranej, jako produktów zwierzęcych, uzależniony jest również od zezwoleń (weterynaryjnych) Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydawanych na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673). Suche skóry królików i dzikich zwierząt mogą być przywożone bez pozwoleń Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych zgodnie z rozporządzeniem z dnia 8 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 704).

2) Pozwolenia względnie zezwolenia, o których mowa w p. 1), są udzielane: reglamentacyjne — pod warunkiem przedstawienia przez stronę przy przywozie świadectwa pochodzenia, stwierdzającego pochodzenie skór i wełny z danego kraju; weterynajne zaś — pod warunkiem przedstawienia „świadectwa pochodzenia i zdrowotności". Odpowiednie zastrzeżenia co do tych warunków zawarte są w samych pozwoleniach przywozu względnie w zezwoleniach weterynaryjnych. Jeżeli pozwolenie przywozu, względnie zezwolenie weterynaryjne nie zawiera powyższego warunku, to wzmiankowanych świadectw nie należy wymagać.

3) W sprawie świadectw pochodzenia, wymaganych pozwoleniami reglamentacyjnemi, mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu, wydawane na podstawie art. 30 ust. 6 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), jak też odpowiednie przepisy okólnika z dnia 28 maja 1935 r. L. D. IV. 16979/3/35 o stwierdzaniu pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawie celnej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 15, poz. 361), z tem uzupełnieniem, że jeżeli surowe skóry i wełna pochodzą z kraju, w którym niema urzędów konsularnych, względnie wydziałów konsularnych przy Poselstwach R. P. świadectwa pochodzenia na surowe skóry mogą być wystawiane przez administracyjne władze — państwowe lub samorządowe — kraju pochodzenia.

4) Warunki, jakim winno odpowiadać „świadectwo pochodzenia i zdrowotności" skór

surowych oraz surowej wełny niepranej, są następujące:

a) świadectwo „pochodzenia i zdrowotności" winno stwierdzać: o ile chodzi o skóry, że pochodzą one ze zwierząt wolnych od objawów zaraźliwych chorób zwierzęcych, co zaś do wełny surowej — że pochodzi ona z miejscowości wolnych od udzielających się owcom zaraźliwych chorób zwierzęcych, mogących być przenoszonemi przez przywożoną wełnę, a nadto, że wełna ta nie była w styczności ze zwierzętami podejrzanemi o zaraźliwą chorobę albo z przedmiotami, które mogą być rozsadnikami zarazy. W świadectwie „pochodzenia i zdrowotności" winny być wykazane rodzaj i waga skór lub wełny, jak też rodzaj i znaki na opakowaniu, umożliwiające stwierdzenie tożsamości przesyłki.

b) świadectwo „pochodzenia i zdrowotności" winno być wystawione w kraju pochodzenia przez właściwego urzędowego lekarza weterynaryjnego. Uznaje się jednak również świadectwa cząstkowe, wystawione w kraju trzecim przez państwowy lub przez państwo upoważniony urząd tego trzeciego kraju na podstawie globalnego świadectwa pochodzenia i zdrowotności; do świadectwa cząstkowego — stosownie do wymagań zezwolenia, — winien być dołączony odpis świadectwa globalnego lub winien być na niem podany Nr. świadectwa globalnego, jego data i nazwa miejscowości oraz urzędu wystawiającego.

c) Co do języka,w którym mogą być wystawione świadectwa „pochodzenia i zdrowotności",—ma zastosowanie przepis zawarty w pkt. 3 niniejszego okólnika o języku świadectw pochodzenia przy pozwoleniach reglamentacyjnych.

d) świadectwo „pochodzenia i zdrowotności" wolne jest od wizy konsularnej.

Z uwagi na powyższe należy przy odprawie celnej skór surowych i surowej wełny niepranej wymagać od stron przedstawienia wspomnianych wyżej pozwoleń na przywóz (reglamentacyjnych) i zezwoleń weterynaryjnych oraz odnoszących się do tych pozwoleń względnie zezwoleń dokumentów (świadectwa pochodzenia oraz świadectwa „pochodzenia i zdrowotności"), — sporządzonych w przytoczony wyżej sposób, jak też należy sprawdzać, czy wszystkim warunkom zawartym w tych pozwoleniach względnie zezwoleniach uczyniono zadość. Surowa wełna nieprana może być odprawiona i wypuszczona do wolnego obrotu jednak i przy braku świadectwa „pochodzenia i zdrowotności", jeżeli zezwolenie weterynaryjne wyraźnie wskazuje na to, podając środki ostrożności jakie mają być w tych przypadkach zastosowane.

Wreszcie nadmienia się, że zastrzeżenia w pozwoleniach przywozu względnie zezwoleniach weterynaryjnych mają być przez urząd celny przestrzegane o tyle, o ile odnoszą się do odprawy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

472.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1935 r.

L. D. V. 18230/1/35

w sprawie sporządzania wykazów płatników.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu zwalnia izby skarbowe (Wydział Skarbowy) od obowiązku sporządzania przewidzianych w § 430 i. p. wykazów płatników, których odwołania zostały w całości lub częściowo uwzględnione, jednak pod warunkiem, że zawiadomienia do płatników o orzeczeniach Komisji Odwoławczej (§ 431 i. p.) wysyłać będą izby skarbowe (Wydział Skarbowy) najpóźniej w terminie dni 14 po wydaniu tych orzeczeń przez Komisję Odwoławczą.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

473.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1935 r.

L. D. V. 22981/2/35

w sprawie poboru nadzwyczajnej daniny majątkowej w III grupie kontyngentowej na 1935 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W myśl § 2 lit. c) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1935 r. w sprawie obliczenia i poboru nadzwyczajnej daniny majątkowej w 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 25)— nadzwyczajna danina majątkowa w III grupie kontyngentowej (nieruchomości miejskie oraz budynki w gminach wiejskich, niezwiązane z gospodarstwem rolnem) na 1935 r. **płatna jest**

w całości w terminie do dnia 31 sierpnia 1935 r. włącznie.

W związku z powyższem poleca się natychmiast przystąpić do obliczenia daniny w III grupie kontyngentowej poszczególnym właścicielom nieruchomości oraz do wypełnienia kolumny 6 Rejestru dla obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w III grupie kontyngentowej na 1935 r.".

Zaznacza się, że ustawowe stawki daniny w III grupie kontyngentowej pozostają bez zmiany i jako ostateczne wynoszą:

1) przy rocznym przychodzie wzgl. wartości czynszowej ponad 1000 zł do 2000 zł—0.4% (od sta) od rocznego przychodu wzgl. wartości czynszowej, wykazanej w kolumnie 5 „Rejestru",

2) przy rocznym przychodzie wzgl. wartości czynszowej ponad 2.000 zł — 0.6% (od sta) od rocznego przychodu wzgl. wartości czynszowej, wykazanej w kolumnie 5 „Rejestru".

Z obliczeń bowiem wynikało, że o ile chodzi o III grupę kontyngentową nadzwyczajnej daniny majątkowej, to w bieżącym roku niema zastosowania ani zniżka, ani też zwyżka kontyngentowa.

Ostateczne stawki daniny jak pod 1) (0.4%) i 2) (0.6%) należy uwidocznić w nagłówkach kolumny 6 „Rejestru".

Po obliczeniu kwoty daniny dla każdego płatnika i uwidocznieniu jej w kolumnie 6 „Rejestru" **należy natychmiast przystąpić do wypełnienia dla każdego płatnika „Nakazu zapłaty".**

Druki „Nakazów zapłaty" będą rozesłane z odpowiednim zapasem bezpośrednio urzędom skarbowym według zestawień przedłożonych Ministerstwu Skarbu przez Izby Skarbowe.

„Nakazy zapłaty" należy rozesłać płatnikom w takim czasie, aby bezwzględnie do dnia 16 sierpnia 1935 r. zostały doręczone za potwierdzeniem odbioru.

Na podstawie zwracanych potwierdzeń odbioru należy w kolumnie 7 „Rejestru" odnotować datę doręczenia „Nakazów zapłaty" każdemu płatnikowi.

Wkońcu podkreśla się, że bezwzględnie nie należy dopuszczać do powstania zaległości w nadzwyczajnej daninie majątkowej, a zatem po upływie terminu płatności należy wdrażać egzekucję celem ściągnięcia nieuiszczonych kwot daniny.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

474.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 lipca 1935 r.

L. D. V. 10904/4/35

w sprawie pojęcia papierów wartościowych przy opodatkowaniu przedsiębiorstw bankowych podatkiem przemysłowym od obrotu.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 18 grudnia 1934 r. L. rej. 3084/33 w sprawie ze skargi firmy „Poznański Bank Ziemian", sp. akc. w Poznaniu w przedmiocie wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok 1931.

„Jeżeli ustawa o podatku przemysłowym w art. 5 p. 2 nie uważała za potrzebne podać definicji papierów wartościowych, chociaż wymienia je z dodatkiem „wszelkiego rodzaju", który mógłby wskazywać na użycie tego pojęcia w najszerszem znaczeniu, to bez wątpienia przyczyną jest ta okoliczność, że chodzi tutaj o papiery wartościowe, które mogą być i są przedmiotem „operacji" w instytucjach kredytu krótkoterminowego, w domach bankowych i w kantorach wymiany. Przez to powiązanie pojęcie papierów wartościowych otrzymuje pewne określone granice i cechy. Chodzi tu o takie papiery wartościowe, które nadają się do tranzakcji bankowych, a zatem co do których częstotliwość obrotu jest zjawiskiem normalnem, albowiem dla obiegu papierów wartościowych w obrocie bankowym okolicznością ważną są notowania kursowe, które orjentują o wartości wymiennej, rynkowej tych papierów.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowem (Dz. Ust. poz. 321) wspomina w kilku miejscach o papierach wartościowych, jakkolwiek nie używa tego określenia jednolicie, lecz rozmaicie, raz w znaczeniu szerszem, to znów w znaczeniu ciaśniejszem, jak w art. 4 w odniesieniu do kantorów wymiany (p. 1 kupno i sprzedaż „krajowych papierów wartościowych oraz losów krajowych loterji") w art. 35—38 w związku z czynnościami depozytowemi przedsiębiorstw bankowych (przyjmowanie do depozytu lub na zastaw papierów wartościowych), w art. 69 w odniesieniu do banków hipotecznych (3) nabywanie i sprzedaż na rachunek własny „listów zastawnych własnych i obcych, papierów wartościowych państwowych, przez Państwo gwarantowanych i samorządowych; 4) komisowe nabywanie i sprzedawanie **wszelkich** papierów wartościowych, **dopuszczonych** do urzędowego notowania na giełdach polskich; 5) udzielanie pożyczek . . . . . . pod zastaw papierów wartościowych określonych pod p. 3; 6) inkasowanie **weksli i przekazów;** 7) przyjmo-

wanie do depozytu wszelkich papierów wartościowych) —

i wreszcie w art. 91 w odniesieniu do spółdzielni kredytowych (p. 5 kupno i sprzedaż . . . **papierów procentowych** państwowych i samorządowych, **listów zastawnych** i t. d.; i 9) przyjmowanie do depozytu papierów wartościowych **i innych walorów** . . . .).

Powyższe ustępy atoli bynajmniej nie uprawniają jeszcze do konkluzji, że według prawa bankowego papierami wartościowemi są także udziały spółek z ogr. odpow.

Przeciwnie. Skoro w każdym z przytoczonych przepisów chodzi o dokonywanie określonych czynności z papierami wartościowemi, czy są one wymienione generalnie, czy też szczególnie, w przeciwstawieniu rodzajowem, to rodzaj tych czynności rozstrzyga o tem, czy i jakie cechy powinny mieć odnośne, w prawie bliżej nie określone, papiery. Ponieważ chodzi tam bądź o kupno-sprzedaż, bądź o depozyt i zastaw bankowy, przeto jasnem jest, że prawo miało i mogło mieć na myśli tylko takie papiery par exellance wartościowe, które z reguły są papierami zleceniowemi lub opiewają na okaziciela i których wartość bieżąca może być z łatwością i w sposób pewny określona.

Papiery zatem, których pozbycie i spieniężenie oraz ponowne nabycie z uwagi na ich naturę, są utrudnione, nie wypełniają pojęcia papierów wartościowych, w rozumieniu ustawy o podatku przemysłowym.

Należało przeto zbadać, czy i jakie cechy posiadają udziały w spółce z ogr. odpow. w podanej dopiero co płaszczyźnie: Według § 15 niemieckiej ustawy z dnia 20 kwietnia 1892 r. (w brzmieniu z 1898 r.) udziały są wprawdzie zbywalne i mogą być dziedziczne, lecz do zbycia potrzeba **umowy** w formie aktu notarjalnego lub sądowego, pominąwszy, że ustawa nie zabrania ustanowienia w umowie spółkowej dalej idących ograniczeń, w szczególności także uzależnienia zbywania od zgody spółki. Według § 75 austr. ustawy z dnia 6 marca 1906 r. niema przeniesienia za pomocą indosu dokumentu wydanego spólnikowi jako dowód posiadania udziału i nie wolno takich dokumentów wystawiać na okaziciela. O ile chodzi o zbywalność i konieczne formalności zbycia udziału, ustawa austrjacka w § 76 w zasadzie jest zgodna z § 15 ustawy niemieckiej. W podobny sposób reguluje tę kwestję także dekret o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 8 lutego 1919 r. w art. 6.

Udziały zatem w spółkach z ogr. odpow. w myśl powyższych ustaw nie są papierami wartościowemi przeznaczonemi do obiegu w handlu, gdyż brak im tych istotnych przymiotów łatwej zbywalności i częstotliwości obrotu. Nie są one też papierami dopuszczonemi do obrotu giełdowego, a zatem nie mają kursu giełdowego, jakkolwiek rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd z uwzględnieniem zmian dokonanych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. poz. 250) wyraźnie udziałów takich nie wymienia, a w § 3, który stanowi o przedmiotach dopuszczonych do obrotów na giełdzie pieniężnej, mówi o papierach wartościowych, wekslach, czekach, przekazach, walutach, monetach i szlachetnych kruszcach. Z zestawienia tego w związku z istotnym celem giełdy pieniężnej atoli należy przyjąć za pewnik, że udziały spółki z ogr. odpow. nie są papierem wartościowym w powyższym sensie.

W konkluzji przeto Najwyższy Trybunał Administracyjny doszedł do wniosku, że udziały spółki z ogr. odpow. nie podpadają także pod pojęcie papierów wartościowych wszelkiego rodzaju, w myśl art. 5 p. 2 ustawy o państwowym podatku przemysłowym i że uznanie ekwiwalentu pieniężnego za zbycie takich udziałów przedsiębiorstwa bankowego za składnik obrotu podatkowego tegoż przedsiębiorstwa, nie jest zgodne z ustawą".

— — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 10904/4/35

Warszawa, dnia 10 lipca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

475.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lipca 1935 r.

L. D. V. 21061/4/35

w sprawie wyjaśnienia do art. 40 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Do

Unji Związków Spółdzielczych w Polsce w miejscu.

Na zapytanie z dnia 9 marca 1935 r. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że z ulgi z art. 40 p. 1 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716) nie mogą korzystać spółdzielcze instytucje drobnego kredytu, które pomimo nieudzielenia w bieżącym roku podatkowym pożyczek przekraczających normy przewidziane w § 80 ust. 5 lit. b rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 770), posiadają łączne pożyczki (niezlikwidowane z lat

ubiegłych i z roku bieżącego) w wysokości przekraczającej wspomniane normy.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 21061/4/35.

Warszawa, dnia 11 lipca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

476.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lipca 1935 r.

L. D. V. 21094/4/35

w sprawie ulg w podatku przemysłowym od obrotu przy tranzakcjach giełdowych mąką ziemniaczaną.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 9 marca 1932 r. L. D. V. 3212/4/32 (Zbiór Okólników Min. Skarbu str. 122, poz. 116), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że tranzakcje giełdowe **mąką ziemniaczaną** korzystają z ulg w podatku przemysłowym od obrotu w trybie powołanego okólnika.

Poczynając od dnia 1 stycznia 1934 r. tranzakcje giełdowe mąką ziemniaczaną, jako mąką niestandaryzowaną, z ulgi w trybie okólnika z dnia 21 grudnia 1933 r., L. D. V. 28430/4/33 — nie korzystają.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

477.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1935 r.

L. D. V. 23026/4/35

w sprawie określenia pracy chałupniczej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 maja 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o wyłączeniu przemysłu ludowego i domowego oraz pracy chałupniczej spod przepisów prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 283) Ministerstwo Skarbu, nawiązując do wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 15 kwietnia 1930 r. L. Rej. 2516/28 (Zbiór Okólników Min. Skarbu str. 57, poz. 65), wyjaśnia, że za chałupników należy uważać osoby fizyczne, które na mocy umowy zawartej z nakładcą lub nakładcami (fabrykantami, rzemieślnikami, kupcami, pośrednikami i t. p.) zawodowo i zarobkowo, samodzielnie lub wyłącznie przy pomocy osób, należących do najbliższej rodziny, wyrabiają, przerabiają albo wykończają przedmioty, zamówione przez nakładcę (nakładców), jeżeli praca ta jest wykonywana wyłącznie na rachunek nakładcy, we własnem mieszkaniu pracującego lub w innem miejscu, w którem tryb pracy nie jest normowany przez nakładcę.

Osoby, które nie odpowiadają powyższym warunkom należy traktować jako samodzielnych przedsiębiorców, względnie rzemieślników (o ile posiadają karty rzemieślnicze), podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu na zasadach ogólnych w trybie ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716).

Zarazem zwraca się uwagę na definicję przemysłu ludowego, zawartą w powołanem rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 283).

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

478.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1935 r.

L. D. V. 20096/1/35

w sprawie pobierania odsetek za odroczenie w razie rozstrzygnięcia wykonania nakazów płatniczych.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego L. Rej. 8564/32.

. . . .

„Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

W myśl § 31 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 listopada 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast poz. 913 Dz. Ust. przy wymiarze i poborze państwowego podatku od placów, mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 7 do 18 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 r. poz. 95/27 r. Dz. Ust. dotyczące podatku od lokali. W myśl § 12 tego ostatniego rozporządzenia kwoty podatku, nieuiszczone w przepisanych terminach płatności stają się zaległością, podlegającą ściągnięciu wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. poz. 721 Dz. Ust. O ile chodzi o podatek komunalny od placów, to w myśl art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (poz. 884/32 Dz. Ust.) wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia podatku, zaś w myśl art. 56 tejże ustawy, w razie nieuiszczenia we właściwym terminie danin komunalnych, związki komunalne mogą pobierać kary za zwłokę według przepisów ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. poz. 721 Dz. Ust. Z zestawienia przytoczonych wyżej przepisów wynika, że wniesienie odwołania od wymiaru państwowego podatku od placów względnie komunalnego podatku od placów nie wstrzymuje obowiązku zapłaty tych podatków w terminach, zakreślonych odnośnemi przepisami prawnemi, wobec czego w razie wniesienia odwołania, kary za zwłokę przypadają od terminów płatności, a nie od daty otrzymania przez płatników decyzji na odwołanie. Jeżeli zatem skarga zwalcza prawo do poboru kar za zwłokę faktem wniesienia odwołania od wymiaru podatków, należało tego rodzaju zarzut uznać za nieuzasadniony.

W odwołaniu atoli skarżący prosili równocześnie o wstrzymanie egzekucji nakazów płatniczych aż do czasu rozstrzygnięcia odwołania. Jak wynika z aktów sprawy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustosunkowało się do tej prośby przychylnie, wstrzymując egzekucyjne wykonanie orzeczeń wymiarowych bez jakichkolwiek zastrzeżeń — do czasu załatwienia odwołania. Gdy zatem decyzja o wstrzymaniu egzekucji nakazów płatniczych została wydana na prośbę płatników, gdy władza w swej decyzji nieuczyniła żadnych zastrzeżeń, w szczególności co do poboru kar za zwłokę, aczkolwiek nie mogła mieć żadnej wątpliwości w tym względzie, że płatnikom chodzi o to, by mogli uiścić wymierzony podatek dopiero po załatwieniu odwołania i gdy z drugiej strony płatnicy, opierając się na decyzji władzy mieli wszelką podstawę do wysnucia wniosku, iż nie muszą względnie nie mają obowiązku płacić wymierzonego im podatku przed załatwieniem odwołania, to w tym stanie rzeczy należało uznać, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą warunki dla poboru kar za zwłokę w myśl art. 1 i 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. poz. 721 Dz. Ust. natomiast należało przyjąć, że tego rodzaju, jak powyższe, wstrzymanie wykonania nakazów płatniczych jest równoznaczne z odroczeniem zaległości podatkowych w rozumieniu art. 3 powołanej wyżej ustawy, wobec czego od tej zaległości przypadają do zapłaty nie kary za zwłokę, lecz odsetki za odroczenie według przepisów tegoż art. 3 ustawy".

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 20096/1/35.

Warszawa, dnia 15 lipca 1935 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych

udziela się do wiadomości i stosowania powyższy wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 7 marca 1935 r. L. Rej. 8564/32 w sprawie ze skargi Marji Lubomirskiej i inn.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

479.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 lipca 1935 r.

L. D. V. 24006/1/35

w sprawie wyjaśnienia do rozporządzenia z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że pomimo wyjaśnień nie wszystkie izby

i urzędy skarbowe jednolicie interpretują przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych. W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Przez równowartość przypisu rozumieć należy sumę uiszczeń w danym podatku dokonanych w ciągu 1934/35 r., której wysokość równa się conajmniej sumie podatku przypisanego w roku 1934/35 bez względu na to, czy uiszczenia te zarachowane zostały na pokrycie bieżącego przypisu, czy też na zaległości lat poprzednich. Np. płatnikowi przypisano w r. 1934/35 podatek dochodowy z dz. I w sumie 1.000 zł. W roku tym płatnik uiścił na ten podatek (w kapitale) 1000 zł, z których 300 zł zarachowano na pokrycie przypisu z roku 1934/35, a 700 zł na zaległości z roku 1929. Ponieważ suma uiszczeń jest nie mniejsza od sumy przypisu, płatnik dopełnił warunku uiszczenia równowartości przypisu. Gdyby tenże płatnik uiścił tylko 800 zł, z których 300 zł byłoby zarachowane na pokrycie przypisu z roku 1934/35 reszta zaś na zaległości, to do równowartości winien płatnik dopłacić tylko 200 zł (800+200=1.000) oraz przypadające odsetki pomimo, że zaległość w r. 1934/35 wynosi 700 zł. Zarazem nadmienia się, że zgodnie z przepisami ust. (1) § 7 dopłacona suma 200 zł winna zostać zarachowana na zaległość z r. 1934/35, pozostała zaś po tem zarachowaniu zaległość (500 zł) korzysta z odroczenia do dnia 31 marca 1936 r. (§ 8).

2) Na rozmiar umorzenia zaległości, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., w myśl ust. (1) § 3, mają wpływ jedynie wpłaty i ewentualne odpisy, dokonane w okresie do dnia 31 marca 1935 r. oraz wpłaty z tytułu różnicy do równowartości przypisu z r. 1934/35, dokonane w terminach ulgowych, przewidzianych w § 7. Natomiast inne wpłaty, dokonane po dniu 31 marca 1935 r., na rozmiar umorzenia wpływu nie mają i mogą być przyjęte albo na poczet zaległości odroczonych, z bonifikatą przewidzianą w § 9, albo też, na żądanie płatnika, mogą mu być zwrócone, o ile nie posiada on zaległości w innych podatkach, ulgom niepodlegających.

Przykład: Zaległość płatnika w podatku dochodowym na dzień 1 kwietnia 1933 r. wynosiła 1.000 zł; w roku 1933/34 płatnik w całości zapłacił podatek przypisany mu w tym roku oraz 200 zł na pokrycie zaległości; w roku 1934/35 przypisano płatnikowi 800 zł, na co płatnik uiścił tylko 500 zł. Na dzień 1 kwietnia 1935 r. zatem zaległość płatnika wynosiła 1.100 zł.

Porównując w tym stanie zaległość na dzień 1 kwietnia 1935 r. z zaległością na dzień 1 kwietnia 1933 r., okaże się, że ta pierwsza uległa zwiększeniu o 100 zł. Narazie zatem płatnikowi, zgodnie z przepisem ust. (1) § 3, żadne umorzenie nie przysługuje. Płatnik jednak dopłaca w terminie ulgowym (§ 7) brakującą do równowartości przypisu w r. 1934/35 sumę 300 zł i w ten sposób uzyskuje zmniejszenie zaległości na dzień 1 kwietnia 1933 r. w porównaniu z zaległością na dzień 1 kwietnia 1935 r. (1.000 zł i 800 zł). Stosownie zatem do podanego na wstępie wyjaśnienia płatnik nabywa prawo do umorzenia połowy zaległości. Gdyby jednak płatnik oprócz owych 300 zł zapłacił po 31 marca 1935 r. jeszcze 60 zł na poczet zaległości z przed 1 kwietnia 1933 r., aby w ten sposób przez zmniejszenie jej o przeszło 25% uzyskać prawo do całkowitego umorzenia reszty, to wpłata taka jest bez znaczenia i większego umorzenia niż połowy zaległości płatnik przez nią nie zyskuje.

3) Jeżeli zaległość istnieje wyłącznie w dodatkach na rzecz samorządów np. z tego powodu, że płatnik zaległości w podatkach państwowych pokrywał świadczeniami w naturze, wówczas zaległość w dodatkach korzysta z takich samych ulg i na takich samych warunkach, z jakich korzystałaby, gdyby stanowiła ona zaległość nie na rzecz samorządów, lecz na rzecz Skarbu Państwa.

4) Koszty egzekucyjne, przypadające od zaległości umorzonych lub odroczonych, nie podlegają umorzeniu, lecz winny być od płatnika ściągnięte przy sposobności najbliższej dokonywanej u niego egzekucji, o ile nie zostaną przez niego wcześniej dobrowolnie uiszczone.

5) Przewidziany w §§ 4 i 5 warunek dobrowolnego płacenia w latach 1935/36, 1936/37 i 1937/38 przypisywanego w tych latach podatku obejmuje również zaliczki na podatek przemysłowy od obrotu i przedpłaty na podatek dochodowy.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

480.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 lipca 1935 r.

L. D. VI. 4827/2/35

w sprawie wydawania orzeczeń w wypadkach nieczynności zakładów, których prowadzenie wymaga zezwolenia Ministra Skarbu.

Na zapytania niektórych Izb Skarbowych co do sposobu stosowania postanowień art. 19 ust. 4 i art. 40 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) przy wydawaniu orzeczeń w wypadkach nieczynności zakładów przez okres określony w wyżej wymienionych przepisach, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1. Orzeczenia wynikające ze wspomnianych wyżej przepisów należy wydawać przy uwzględnieniu zasady, iż za początkowy termin okresu nieczynności poszczególnych zakładów przyjmuje się dzień wejścia w życie obecnie obowiązujących przepisów;

2. wprowadzenie dla nowych przedsiębiorstw obowiązku uzyskiwania zezwoleń na wykonywanie niektórych czynności bez zamieszczenia postanowień nakazujących uzyskanie zezwoleń przez przedsiębiorstwa już istniejące przedstawia się jako ustawowe (milczące) przyznanie przedsiębiorstwom już istniejącym uprawnień związanych z posiadaniem zezwolenia.

W odniesieniu zatem do przedsiębiorstw, które w dniu wejścia w życie obecnie obowiązujących przepisów nie posiadały dokumentów koncesyjnych należy w orzeczeniach wydawanych w wypadkach upływu przepisami przewidzianego okresu nieczynności orzekać utratę uprawnień do wykonywania odnośnych czynności.

Dyrektor Departamentu:
(—) *E. Zaremba.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie udzielenia Spółce Wydawniczej „Kurjer" Sp. Akc. w Krakowie zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu decyzją z dnia 20 maja 1935 r. L. D. V. 13870/5 udzieliło Spółce Wydawniczej „Kurjer" Sp. Akc. w Krakowie zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych od pism następujących:

1) stwierdzających umowy, dotyczące sprzedaży wydawnictw (art. 66 ustawy o opłatach stemplowych),

2) rachunków, sporządzanych przez wymienioną Spółkę Akcyjną, oraz rachunków zagranicznych przez nią otrzymywanych (art. 72 i 74 ustęp drugi u. o. s.),

3) stwierdzających umowy z pracownikami o kaucje służbowe,

4) od wyciągów z rachunku bieżącego (art. 119 u. o. s.),

5) od pokwitowań podlegających opłacie w myśl art. 136 u. o. s.,

w sposób, wskazany w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349) — w brzmieniu ustalonem w § 192 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), a mianowicie przez wytwarzanie znaków stemplowych zapomocą maszyny do stemplowania, nabytej od firmy: „Polski System i Taxograph" Sp. z o. o. w Katowicach, należącej do typu III, opisanego w decyzji Ministerstwa Skarbu z dnia 20 grudnia 1934 r. L. D. V. 43083/5, która została ogłoszona w Nr. 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1934 r. i zaopatrzonej w Nr. fabryczny 93.

Powyższe zezwolenie jest zaopatrzone w Nr. licencji A-11.

Wymieniona spółka jest uprawniona w sposób wyżej wskazany, począwszy od dnia 19 czerwca 1935 roku.

Komunikat

w sprawie udzielenia Towarzystwu Górniczo-Przemysłowemu „Saturn" Sp. Akc., Kopalnia Saturn, poczta Sosnowiec, zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu decyzją z dnia 20 maja 1935 r. L. D. V. 12599/5/35 udzieliło Towarzystwu Górniczo-Przemysłowemu „Saturn" Sp. Akc., Kopalnia Saturn, poczta Sosnowiec, zezwolenia na uiszczania opłat stemplowych od pism następujących:

1) stwierdzających: a) zawarcie lub b) wykonanie — umowy sprzedaży i zamiany rzeczy ruchomych, przewidzianych w rozdziale dwunastym ustawy o opłatach stemplowych,

2) stwierdzających umowę o najem (art. 88 u. o. s.),

3) tyczących się umów o świadczenie usług, a wymienionych w art. 90 u. o. s.,

4) stwierdzających pełnomocnictwo (art. 111 u. o. s.),

5) zawierających obligi, przewidziane w art. 114 u. o. s., a sporządzone przez „Saturn" w charakterze dłużnika,

6) od pokwitowań, podlegających opłacie stemplowej w myśl art. 136 u. o. s.,

w sposób, wskazany w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349) — w brzmieniu, ustalonem w § 192 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), a mianowicie przez wytwarzanie znaków stemplowych zapomocą maszyny do stemplowania, nabytej od firmy: „Polski System i Taxograph" Sp. z o. o. w Katowicach, należącej do typu III, opisanego w decyzji Ministerstwa Skarbu z dnia 20 grudnia 1934 r. L. D. V. 43083/5, która została ogłoszona w Nr. 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1934 r. i zaopatrzonej w Nr. fabryczny 91.

Niniejsze zezwolenie jest zaopatrzone w Nr. licencji A-G.

Wymieniona spółka jest uprawniona do uiszczania opłat stemplowych w sposób wyżej wskazany, począwszy od dnia 19 czerwca 1935 r.

Komunikat

w sprawie korzystania w czasie pobytu w Warszawie z pokojów w Hotelu Sejmowym.

Podaje się do wiadomości, iż urzędnicy państwowi, komunalni, oraz oficerowie W. P. i Pol. Państw. w czasie pobytu w Warszawie mogą korzystać za okazaniem legitymacji z pokojów w Hotelu Sejmowym przy ul. Wiejskiej Nr. 4.

Ceny pokojów są znacznie niższe od cen obowiązujących w pierwszorzędnych hotelach warszawskich i wynoszą ze wszystkiemi opłatami dodatkowemi zł. 6.60 za pokój jednoosobowy, zaś za pokój dwuosobowy zł. 8.80 za dobę.

Komunikat

w sprawie sprostowania błędu w okólniku L. D. V. 23921/4/35 z dnia 5 lipca 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 19, poz. 451).

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w numerze 19 Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w okólniku z dnia 5 lipca 1935 r. L. D. V. 23921/4/35 należy dokonać następującej poprawki: na str. 633 — lewa szpalta — w wierszu 24 od dołu: zamiast słowa „Spirytusowym" powinno być słowo „Tytoniowym".